

Ретях

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

Сталін за працюю:

Хайби само небо роздувають соціал-фашистами — роздухаю таки світову революцію... (коли золотого запасу старчить).

Сон під Новий рік.

Після пива і вечері,
Заматавшись в купу дек,
Зачинивши вікна, двері,
Спить доляльнійший ердек...

Тільки що зімкнулись вії
За день втомлених очей
Сни з'явилися, немов мрії,
В тихій темряві ночей.

Бачить — грізного маршала
На чолі союзних військ...

Бачить — от Полтава впаде...
Здався вже в Сибіру Білськ...

Бачить там... Мої панове!
Харків, Київ, Балта, Січ — —

Всі «довудства окренгове»

Всюди там вже «польська ржечя».

Ва... Знайомі колом лиця!

У. Н. Р. цілий сінкліт!

В Кам'янці вже знов столиця —

Україна вся з повіт...

Розберуть там всі портфелі —

З жаром думас ердек,

І вертяться він в постелі,

Розкидає купу дек.

Бал.

Пророцтва на 1930-й рік містра- ворожбита Аґрипи.

Україна:

Скінчиться вже руїна,

Повстане Україна.

На тій на Україні

З'являться: Мусоліні,

Лівицький, Сіцборіні,

Микита, Макаріні...

І знову із Нірвани

Повстануть отамани:

Махно — батько козацький,

Екс-гетьман Скоропадський,

Зелені, руді, шуби,

Григоріви і дуби...

Віорхне там ніби ітиця

Сам «гетьман» Острияця

І воєнті гість бажаний —

Василько Вишиваний...

Росія:

Казати не боєсь —

Збудують таки Русь.

Єдину, «неделіму»,

Без України та Криму,

Кавказу і Казані.

Сибіру, Астрахані,

Цілого Казакстану,

Уралу, Туркестану...

«Возеяде на «трон руський»

Кирилушка Кобургський,

А з ним і воєводи,

Щоб «водку» пить як воду...

Франція:

Від промов парламентських

паралітиків

Сконає останній з видатних

політиків...

Німеччина:

Після розігнання «штальгельма»

Президентом оберуть Вільгельма.

Італія:

Мусоліні здійснить свій сон:

Заборонить усе — крім макарон.

Англія:

Після визнання совітів «на біс» —

Макдональд дістане від Леніна

сіфіліс.

І не який там плятоничний,

Ортодоксально-комунистичний...

Лікувати придуть оператори —

Ті самі старі консерватори

І позбувшись вічного сіпіню

Відновлять СССР карантину...

Польща:

Протягнеться таж «поль-мель»:

Пілсудський Дашинський, Бартель...

Але й панам огидне та «Вампука» —

Візьметься пан наш... за бука:

«Польська» в пожежах розквітне,

як, рожа,

Кровю заллється «від моржа до

моржа».

А тоді:

«Нехай клятві бенкетують.

Поки сонце свіде,

А ніч-мати дасть пораду:

Козак ляха знайде».

С. С. С. Р.:

«П'ятілетки» — плян чудовий,

Маркса мудрости вінець,

Предбачати все готовий —

Тільки, но не «їх» кілець.

Ми не будемо так меткі,

Ворожбитів інший звик —

І, замість «п'ятілетки»,

Візьмемо 30-й рік...

Відправлять до Нариму

Всіх правих ухилістів,

Заговор у Криму

Поміж... чевістів.

«Колгоспи» обернуться

В комуни пінтарі,

На вулицях добються

Останні ліхтарі.

Продукція країни,

Та курси «соврубля»

Досягнуть половини

Від повного нуля.

В війні непереможній,

(Руба богів «з плеча»),

Згелосить жид безбожний

«Совбогом» — Ільіча.

Того вже буде досить...

І наш «куркуль запеклий»

Монольоґ ундіста.

Ми, пане тее, не щобудь! Ми дійсно народне об'єднання, бо об'єднуємо всіх від равтників-польнофілів аж до ікроїдо-радіофілів. Хто таке вже доказав? Правда, пане тее, що ніхто? Ми рівнож, ніби як його, теж-націоналісти. Аякже! Ми також і революціонери. Го-го! Вправді наші редактори вже раз набрали за поміщення невідповідних статей від тих ніби революціонерів, та й в соймі ми говорили, що не маємо нічого з ними спільного, але коли вони, ніби революціонери, зробили маніфестації під Юром, то кому, їм чи нам полякам демолювали редакції? Ми також вправді з тим, як його, проводом ніби націоналістів не маємо нічого спіль-

ного, бо то, панедію, молокососи, рахувати, без програми та ідеольоґії, що їм ріжних витребеньків захочеться, але коли ті, ніби націоналісти, демолювали большевицький конзулянт, то не напали потім комуністи на наш «Старий час»? Отже хто націоналісти — ми чи вони?!

От у нас то ведеться, ніби як його, реальна політика, а не якісь дурні утопії, як у тих дітваків. Треба про все заадалегідь постаратися. Рахувати, ануж поляки схочуть угоду робити? Що тоді ті, ніби націоналісти? Га? А ми зараз тоді наших равтників під ніс полякам, потім відгребаємо нашу автономістичну резолюцію, таї, рахувати, політику ведемо даліше. Або кажім, ануж в наш неспокійний час, большевики зачнуть щось пане тее; ми їм тоді наших,

ніби як його, ікроїдів під ніс та старі числа «Діда» з радянським курсом і дальше політику робимо. А може і ті, ніби націоналісти зачнуть щось там, то ми їм також наших націоналістів під ніс, мовляв, ми також самособою з вами. Хоч з тими, ніби як його, націоналістами, то не все в порядку. Ми реальні політики не любимо людей, що, панедію, з палкою і револьвером над нами стоять. Що то за ніби політично-дипломатичні методи?! От розумію при гербатції, ніби як його, з ними також поговорити, панедію, з політичними контрагентами або на равті у воєводи про політику диспутувати. А тамті зараз до мордобиття забираються.

Але ми, пане тее, з ними також як реальні політики зміємо поступати: от у нас, панедію, вибивається та за бо-

«Обрізами» — попросить
Комуна ту... до лекла.

Націоналісти:

Казати правду мунку:
Візнають Андрюшу...
І користь інтервенції.
За те візьмуть субвенції:
Від німців і фашистів,
Болгар і монархістів.
Від Сталіна, Лівницького
І... уряду переїдецького.
За те що льоньльними стануть —
Вінагорода дістануть:
Коновалець — ранг генерала
Від бєльведєрського маршала,
Сіцборський в парижській «бистро»
Від Шульгина портфель Міністра,
А Мартинєць — по традиції
Вязницю у львівській поліції.

Директорія:

Фельдмаршал Трутенко,
Щоб Україна не пропала,
Швеця та Макаренко
Підвищить в генерали.
Осудить Шаповала,
І всіх соціялістів...
Збере авантюристів,
Своїй вірна засаді
Призначить їм посади —
Цілком не прозаїчні,
Ліше... дипломатичні.
І гроші ці громадські,
Що сховав Скоропадський,
Від німців вже дістане,
От добре жити стане!
Поведе пропаганду, агітацію
Просто «фест»...
І про свою ліквідацію
Оголосять новий маніфест...

Шаповал:

Не дивлюсь на всіх інтервенцію,
Дістане від чехів субвенцію.

гато кричить. Тоді ми йому посаду
там, посаду тут і замикаємо губу,
идеї до себе притягаємо. О, в нас вже
таких багато, що злакомилися: один
редактор, другий наш секретар, третій
в «Дністрі», четвертий навіть
посол, пятий... за багато булоби
перечисляти!

Морюку маємо тільки в останніх
часах. Начав тут один з тих молодиків
вітер робити. Ми його хотіли
панєдію, до Англії вислати, потім до
редакції «Діла» взяти, потім до Вар-
шави іслати, потім знов щось там,
а він ні та й ні. Взяв тай видає
газету, проти нас лише тай інших лю-
дей бунтує. Не знати, що йому дати,
щоб губу замкнути. Не зробимо чей-
же його, рахувати, головою обдан-
ня! Ми вже оферували гроші його
людям, але дураки відкинули тай це

Ідеологія раднофілів.

А коли вона скінчиться, —
Григорів в опозиції ониняться.

Впертий, як кнур,
«Законсервує» свій НУР.

Черпову на угоду
Поширить Лігу Сходу
І, крім тих росіян,
Притягне марсеян.
Башкирів, калмиків,
Гвардійських козаків.
Гелів, зі всіх «комбідів»
І, навіть, самоїдів...

Гетьман:

Закінчиться руїна,
Повстане Україна,
І дух храня козацький,
Наш гетьман Скоропадський
За модерним тоном дня,
Замість білого коня,
На «еропляні» немов птиця,
Прилетить в свою столицю.
Щоб приборкати всіх бандитів
З собою візьме «сателітів» —
Не сердюків, не козаків.

революції проти нас ухвалили! То-
му й тішилися ми, що вже вкінці
поліція замкне йому губу; навіть
вже всі наші, ніби як його, достої-
ники зіхалися взяти його газету в
наші руки, а тут поліція випустила
бїду на волю. Прийшлося потім го-
ворити та писати, що то ніби наші
посли і достоїники приїжджали ін-
тервенювати в користь арештованих,
хоч ніхто з них на поліції не був.

Ми тепер починаємо перетягати
кореспондентів тої газети. Хай бе-
стї самі пишуть, коли такі уперті.
Рівнож казали Алїїву напаста на
тих бунтівників. Також, рахувати,
дипломатично зроблено. Ми ніби як
його, нічого не знаємо, мовчимо. Як
Алїїву вдасться, то скажемо, що то
ніби наша робота і Алїїв робив на
наш приказ, як член центрального

комітету. А як повинється йому по-
га, то скажемо, що він, ніби як його,
збунтувався, що ми самособою проти
того були. Треба з тими, ніби як ло-
го, націоналістами порядок зробити
а при тім і осторожним бути. От ці-
лий ювілей «Діда» спаскудили: само
собою запрошено С. Тудинського та
К. Русельницького, а тимчасом там-
ті в крик, мовляв, морди порозбива-
ємо всім. Мусїли відкликати запро-
шення і само собою з большевиць-
ким конзулом виїде конфлікт, який
буде мусїв вирівнювати наш заслу-
жений ніби як його, ікроїд Ф. Дор-
нів. Такі то, панєдію, справи. На сьо-
годні буде ніби досить!

Дажик.

А... з тих кутеповських полків.
Україна йому мила,
«Царя» визнає Кирила
«Всеросійським імператором»
А себе його... губернатором.

У. Н. Р.

Це завдання дуже карне —
І вагаюся не марно
Говорить про Уряд свій...
Оголосить Він, як стій,
Мене тайним комуністом,
Анархістом, монархістом,
А ще гірше — «проводистом»...
Тут відразу дав би дуба
Від сентенцій тих Тризуба...

Пролетять ці дні не марно
І міністри також справно
Будуть злоти «фасувати»
І з Варшави керувати
Україною без краю,
(Того способу не знаю).
Шульгин буде «чолом бити»
А Андрюша «гірку пити»
Чи горілки, чи то рому...
«Уряд» випе тону броду
Після чисел «Розбудови»,
Що руйнує «всі основи».

— 0 —

Наш Мусоліні.

П. Аліїв — посол ще до нині
Мріє стати Мусоліні
І поважним старцем з УНДА
Твердить, що близька секунда, —
На чолі коли юнацтва —
Цього майбутнього козацтва,
Зробить він пертурбації
В керуванні цілої нації...
Що з юнацтвом разом тим
Зробить «похід» він на Рим,
Що під владою ляхів
А зоветься тепер Львів...
І що має він засаду,
Щоб створити нову владу,
Владу антиполітичну
І цілком... агрономічну,
До того він має хист.
Бо... тримав корови хвіст.
А тимчасом він без «мас»
Редагує «Новий Час»,
Репарує шини биті,
Що поторондили бандити
За намовою Липчинського —
«Ікродавця» українського,
І сумно при тім співає:
«Хлоп дурний відповідає
Чи то чубом, чи гривнями —
За сварки поміж пананами».

Лик.

Певно... «Лицарі абсурду» —
Наша молодь і селянство.
«Хлібоїди»... «Ікродіди»...
Це вже «старше громадянство».

Так сини платять за погощення їх батьків ікрою??!

Н. У. Р.

(Історична розвідка).

Там всі дзвони гудуть, там літаври
всі бють,
Усе славне козацтво збирають —
Шаповал та Гр. Наш на нараду ідуть,
Новий уряд України складають...

Там Залєвський, Довгаль, Шелухін,
— Тамерлан,
Два Клименки вже там, генерал
есерії,
Там і Русової тінь... всі, зішлись
на майдан
Для великої цієї містерії.
Там директор Шевців, що

побачивши «рать»,
Позабув всі есерівські «вади»,
Передав на Микиту «свиту благодать»
Генеральної Української Ради...

Шаповал говорив — «Україна давно,
Під пантофлем червоного кота,
Виглядає і в день, і в ночі все в вікно
Прибуття громкомівського тата».

«Вже давно ненавистні Україні ССС,
Що довели до нової Руїни,
І вся мріє вона про Трудовий
Конгрес
Зі сторінок «Нової України».

«Кличе на́рід нас наш: із
Черно́биць Довгаль,
Генерал з Подєбрад, а Мандрика з
Канади...

Гольдельман і Чернов, і в Варшаві
Домбаль —
Всі чекають «Народньої Ради»...
Чудо сталося... Сторінка нова,
Історичних подій Батьківщини...
УНР повстав — Шаповал Голова
І Диктатор цілої України...

Слава — привід... Скінчилися
фіанси —
Збунтувалася Микитина «рать».
До Америки «долярні шанси»
Наш Микита поїде шукать.

— 0 —

Від власних кореспондентів.

Париж. Персональний склад радянської місії С. С. С. Р. тренується в скоках з другого поверху, лазанню по руках, стрибанню через паркани т. і. Посол цілими ночами спускає посольський архів для прокто-ваних мемуарів. Чекають ревізора з Москви.

Берлін. Нашому кореспондентові вдалося довідатися про підписання відносно-зачинного пакту поміж Коповальцем, Скоропадським, Петрушевичем і Полтавцем-Острианицею. Уряд УНР відмовився підписати пакт і розброїти свою чисельну армію «безробітних міністрів». Є надія досягнути згоди — при умові, що міністрам залишиться польська

субвенція, а іншим... українська справа.

Лондон. Прибула радянська дипломатична місія. Кількість крадіжкої збільшилася удвоє.

Прага. Голова Української Директорії мав новорічне прийняття чужих дипломатів. Присутні були: міністри Бріан, Клемансо, Черчіль, Сноуден, Бісмарк і цілий ряд послів другорядних держав. Гостей бавили «флігель-адютанти» голови — генерал Горбанюк, Отаман Мишак, генштабу полковник Мелентович. Всім гостям було запропоновано «суничку борщичку».

Рим. Повномочним послом УНР до Італії призначений — сеніор Вриумій. Прибуття нового посла чекають чисельні кредитори, котрі підготовляють імпозантну маніфестацію з некритими векслями замість прапорів.

Прага. Відпоручник Високого Уряду УНР на Балканах п. полк. Фисгармонич прибув сьогодні із готелю «Софія» до ресторації «Білград».

Москва. Сталіну з нагоди його 50-ти річного ювілею від імени Високого Уряду Української Директорії піднесено рапг «україножер-майора» і «дунькина скринька»...

Мадрид. Прімо-де-Рівєра запросив Головного отамана УНР телеграфічно прозradити йому отаманську таємницю, що дозволила отаманові такий довгий час залишатися у владі «без втоми». Відповідь отамана каже: «фасуйте злоті, пийте горілку,

курить люльку і не турбуйтеся жадними справами».

Нью-Йорк. Влада і суспільство приправляються до зустрічі недобитків мільонової с.р. армії Микитоборців. Прибувші рештки (4 особи) будуть приміщені до дому інвалідів Іспано-американської війни.

Варшава. Посол Піліїв одержав від Пілсудского пропозицію портфеля міністра скотарства.

Львів. Прибуло дві тони ікри. Москофільські настрої в краю зміцнилися.

Трудова монархія.

(На іспиті з державного права).

Професор:

Що таке трудова монархія?

Студент:

Старання безробітного монарха підшукати собі працю.

— 0 —

Залиски Містера Уельса.

Коли англійський консерватор Шукав предвиборчих «гачків» — Часопис славний «Обсерватор» Чудовий винахід зробив:

«Англійську кризу подолати,
Зірвати працю лівих сфер,
Бюджет країни підлатати, —
Все можуть зносити з СССР».

«Відомі принципи моралі,
Не треба бути песимістом.
І з людодом торгували —

Чи вжеж не можна і з «чекістом»?

Ми англійці, реалісти,
Нас не лякає вид примар.
Не може бути же нечистим
Його Величство Доляр»...

Ідея, ця була так нова —
«Гура» — греміло патріотів —
І делегація готова
В країну білих готентотів...

Мене вписав до неї папаша,
З метою вихови та спорту.
Тремтіла вся родина наша,
Немовби їхав я до чорта...
Рушницю з кулями дум-дум
Отець спромігся десь дістати,
Ручних гранат приніс мій кум
І газомаску мати.

Старенька мила — танте Гера
Правдиві російські галоші,
Таблетки противо-холери
І мазь на блохи та на воші.

От наступив і день відіаду
І всі узбросні як слід
Поїлили делегати «Весту»
На той чудний, червоний Схід.

В наш вік комунікацій нових —
На Марс, наприклад, і назад),
Аероплянів ракетових —
Попасти легко в Ленінград.

Швидким модерним пароплавом,
(Ранійше певно був німецький)
Проїлили морем і каналом
І в край попали ми «советський».

Раніш в газетах ми читали
Про злість «комун» на «буржуїв»,
Але на місці зустрічали
Нас з видом відданих «халуїв».

Гостинність руська біла в вічі:
(Про це раніш нам говорили)

Боксерські змагання.

(Від власного кореспондента).

У Львові відбуваються боксерські змагання між П. Ленським (клуб «Проводистів») та П. Лівим (клуб «Ундінатих») за містровство Західної України. Саяа битком наповнена публікою, яка ставить високі заклади на обох противників; члени обох клубів сильно поденервовані.

У першій колі зачав напад Аліїв «безпартийним» ударом під зобра, а коли Ленський з болю зігнувся, Аліїв підставив йому ногу «боднарсько-бобістичним» способом. Цей «unfair» вчинок публіка прийняла свистом. Коротке замішання Аліїва використав Ленський та засадив противникові сильний «забуто-наївний» удар у шлунок. Аліїв похитнувся та заперло йому дух. Ленський місто використати ситуацію та «поправити» противникові, розкляювався плескаючій публіці. До кінця кола

йшла звичайна, вічим не помітна перехватка. Це коло нерозрішене.

У другім колі знова повів наступ Аліїв, уживши «М. Акарушківсько-студенського» хвату. Ленський початково зручно вихоплювався та лявірував. Та коли Аліїв в часі змагання шеніув Ленському, що за уступство йому чемпіонату дасть він гроші на потреби Центрального Комітету студентства, Ленський не багато думаючи заїхав Аліїву кулаком в ухо, уживши «студенсько-зіздового» хвату. Зібрані на салі студенти сильно плещуть. Аліїву пустилась кров, що використовує Ленський та зачинає «репрезентансько-патентовано-демонстративним» ударом довшу перехватку, яка богата «теж-націоналістичними» та «бунтівничо-революційними» ударами. Ленський мав вже нанести сильний удар, але суддя проголосив коло закінченням, з якого побідником вийшов Ленський.

У третім колі обидва противники дуже роздратовані та вимінюють ду-

же часті удари. Боротьба повна цікавих моментів; тим разом публіці запирає дух. Напад начав знову Аліїв «псевдореформаторським» ударом під бороду противника, який закрутився на місці; тоді Аліїв уживши забороненого «уенерівсько-польонофільського» млинка ногою, копнув Ленського в живіт; останній завив з болю. Суддя напomiнає пораз другий Аліїва. Публіка виє з обурення. Аліїв кричить до Ленського: «Я тобі кости поломлю!» У найблищій мінуті Аліїв кидається на противника та завдає йому чотири «протикацапсько-перемисько-опозиційні» удари в око. Зібрані на салі члени клубу «Ундінатих» зачинають плескати, інші в напруженню мовчать. Зноваж Д. Онцов кричить: «А всеж таки між нами існує психологічна пронасть!» Те все допроваджує до скажності Ленського, що кровавить з ока, яке творить велику синю «гулю». Він кидається з фузю на Аліїва, висленого поперед-

«Гура» на шану нам аж тричі,
 Як до експресу посадили...
 Музика, пранори, промови...
 Цих дек в куні діваст аж дві...
 Пристойний потяг, вози нові...
 І глянь — на ранок вже в Москві.
 Про голод тут у нас писали,
 Що був в Москві, Твері, Казані —
 А подивись, як годували
 Нас там в «Народнім ресторані».
 Тут товмача я заштав,
 Що в тім ніяк не розберуся...
 Спокійно він відповідав:
 «Мужик у нас їсть тільки гуся...
 То емігранти скряв по світу
 Про «голод руський» покричали,
 А парід наш тримав диету,
 Щоб хлібом Вас ми постачали».

Спорт.

Прага. Матч боксу поміж шемпіоном України Апаренко та шемпіоном Сходу Микитом закінчився «в нічю» на другому рунді. Обидва противники дезваліфіковані.

Париж. Відомий шермайстер Ш. Ульгін, тренується до зустрічі з новим претендентом на першество України у фехтованню з С. Ціборським.

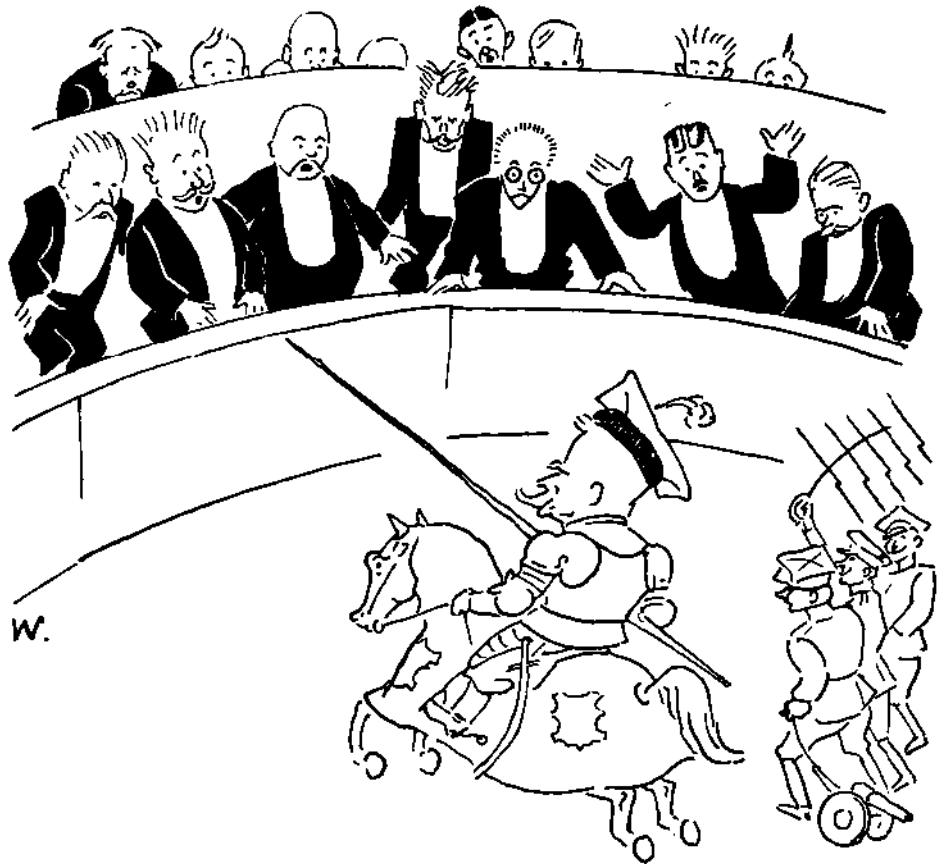
Берлін. Прибув відомий український форвард У-бан що в свій час забив не мало голів польським командам.

Льондон. Матч Макдональд—Комінтерни продовжується. Англіїці протестують проти гри Комінтерну мимо всіх правил.

ним нападом, та «отверто-листовою» метою заїждає йому кулаком в ніс, з якого бухає Алієву фонтанна кров, потім в одно ухо (Аліїв крутиться в один бік!), потім в друге ухо (Аліїв крутиться в другий бік!), потім в ларк, потім під зюбра, в наслідок чого Аліїв згинається та виставляє наперед лише, з чого користає Ленський та звичайним «хлонецьким» способом заїждає противникові в зуби, з яких відразу три зі світлом вилітають. Аліїв сильно кровавить та заточується. Публіка очікує «knock out», але судді закінчує коло та проголошує в тім колі побідником Ленського.

Боротьба ще не скінчена. З дотеперішніх з кол кидається у вічі настигучість Алієва, але в добра оброта та перевага Ленського. Загально очікують закінчення боротьби в п'ятім або шестім колі, дуже можливо, що «knock out»-ом.

Джівк.

Польський парламентаризм або блискуча атака «позамовників».

Рим. Вибито під час матчів і мимо матчів зуби у всіх комуністів, соціалістів, демократів і лібералів. Мусоліні одержав від Сталіна поздоровлення і титул «шемпіона Д. П. С.».

Варшава. Відбувається змагання поміж командою «хлібоїдів» та «к-

роїдів». Шанси противників однакові.

Москва. Готується кінська Олімпіада. До участі в ній по наказу Сталіна будуть допускатися лише «шпигав» пролетарського походження.

Розвага.

Український Колумб.

Коли Чехи закрили кредити — Микита відкрив Америку.

Конференція в Газі.

Не чули які наслідки конференції? Як жод... Катари плунув у всіх делегатів ніска численних «примить»...

Листування з редакцією.

«Вельмшпанованній Пане Редакторе! Прочитайте, будь ласка, поему в прилові й висловіть щиро свій погляд по зможі ларайскорине, бо в мене в це інше залізо в огні»...

«Вельмшпанованній Пане. Витягніть залізо з восяю і вложіть туди Вану поему».

Визволенний.

Мій чоловік не живе вже від 20 років; він помер несподівано протягом 8 днів після нашого вінчання... «Так?.. — Значить, подовго тернів»...

Вона: «Любов — це світло»... Він: «Так, але рахунок за це світло треба платити вінчанням»...

«Дістанете винагороду, коли поможете дівчині нарубати дров»...

«Можу бачити?»...

«Що? Дрова?»...

«Ні, дівчино»...

Інспірація.

На викладі англійської літератури питає вчитель:

«Хто скаже мені де-що про Мільтона?»

Учень: «По одруженні Мільтон написав «Втрачений рай». Коли його жінка померла, повстав новий твір, Мільтона — «Відроджений Рай»...

Щасття.

«Папе, лікаря не має дома... Вігхав... Потрудіться, буль ласка, до якогось іншого»...

«Ах, ні... Я знайду при нагоді ще раз... Моя хвороба є на щасття хронічною»...

Підчас товариської гри у фанти повинна панна Галя викупитися десятима поцілунками.

«Це був сьомий»... — каже вона, захлистуючись між одним а другим «Ні... Шість... Ні, сім... Ні, п'ять»...

В кінці затративши рахунок каже панна Галя — «Щоб все по правді відбулося, починаймо наново від один»...

— о —

Музика та радіо.

Великий концерт. Відомі укр. артисти виконують:

А. Лівирський — «Всі гайдамати»...

П. Скоропадський — «Катерина, вражля баба»...

Е. Коновалець — «Ще Польска не згінела»...

П. Остряниця — «Чому я не сокіт»...

М. Шаловал — «Лучше було б не ходити»...

А. Макаренко і Швець. — дуєтом — «Комарика»

Петрушевич — московські «частушки» та «Яблучко».

Радіо-

Прага-Париж-Льондон-Москва.

Алло... Алло... Алло...

Льондон — «Не ходи Грицю... до Москви».

Париж — Дисонанси європейського концерту.

Берлін — Арія з опери «Скупий лицар».

Прага — Великий славянський концерт у виконанні німецького оркестра.

Варшава — Деклямація Пілсудського в соймі (дамам, юнацтву слухати не можна).

Москва — Доклад Васьки Косого: «Плян п'ятилетки і досягнення Г. П. У». (Проект астрономічного розстріла цілого населення СРСР). Нью-Йорк — Виржові ціни.

— о —

Бібліографія.

Нові Шляхи:

«Всі шляхи ведуть на Рим» — Цісно що істину твердим.

Тепер тих речень в вже два:

«Нових шляхів» — кінець Москва.

Тризуб:

От фалтазія буйна:

Інтервенція... війна...

Роблять паніку сред сфер

«Дипломати» з У. Н. Р.

Ба... концепція вже нова —

В русі плян Чоботарева,

І наш «Тризуб», тверд як Муніт,

Дух віщає революцій...

«Тризуб» сумний, немов цвяки

За годину вже прибють, —

Справа ясна: гроші ляхи —

Дакоть — чи не дають.

«Розбудова Нації»:

Юнацьким ведена азартом —

Усе поставила на карту.

За те, що повна духом мрійним.

Числом виходить враз подвійним...

«Український Голос»:

От... це метаморфоза —

Гетьманська нудна проза —

(Одні її любили.

Других за неї били).

Обернулася в налкий вірш.

Комує то стало гірш!

«Колючки»:

Колієсь в дротах «союзного» табору.

Після фасолі та «каньору».

Щоб розрядити атмосферу.

За браком чистого паперу

Писали вірші і на бані.

І на столах, і на паркані.

Але це був пристойний вірш!

Хиба тепер вже стало гірш.

Коли «колючки» ці з'явились

І так болотом обмастились.

З рефреном нудним — «труля-ля».

Що пригадались два нулі.

«Літературно-Науковий Вістник»:

Публіцистика Донцова.

Метафізика від ОБ-а.

Маланюк Євген голодний

І романтика Холодної...

І вітає в тому пляні
Дух невдалий Мусоліні.

«Діло»:

Баламутить, прецінь, воду...

Ся ховає... за «угоду»

«Крутить» час цілий так вміло

Це старе, беззубе — «Діло»...

«Українська Нива»:

Ця релігія беззуба

Вже дала давненько дуба.

Пригадаємо не злом,

А осиковим колом...

— о —

Тарас Бульба.

(Оповідання не-Гоголя).

От — Гоголь і помилився. Де там було ляхам Тараса спалити. — Він, як і всі запорожці, був характерником... Завіяло костер курявою, щось загреміло — а коли розвіяло, то від Тараса й сліду не зосталося... Пішов Тарас по світу шукати свого Остапа та й до сьогодні ходить... Нашому кореспондентові пощастило зустрітись з ним і списати враження Тараса з його сучасної подорожі:

На Україні: Проспався я чимало тай пішов. Забрив на Україну — на Січ, думав старих товаришів побачити... Та де там... Від нашої матері й спогадів немає. Козаків чорт ма — а замієць них тільки гір-гір жидівське чути. Що це гадаю за чудасія... Бачу — двох кіньми їдуть — питаю: деж козаки? Чи на ляхів, чи на татарів пішли? А може знову на Москву якогось царя повели?... А вони й кажуть (підпанки якісь це були): «Ета нас не касається... Ми іструктора по єврейській колонізації»...

Сумно мені стало, пішов я до свого хутору. Приходжу, бачу — одна руйна — комини з попелу сторчать. Питаю сусідів — що сталося? Пожежа чому була — чи часом татарва у нас не загостила? Ні — кажуть — то «колгоспод» був, то ми йому революцію і «пропечатали»... Питаю за Остапа, а люде його не знають. «Можє, кажуть, а кадетами пішов, може з батьком Махном пронав, а може й до буденовців «приспособився» і тепер по Київу з мамзолою з куделями ходить»... Махнув я до Києва... Приходжу тай дивуюся — чи я не до кацалії попав. Колом мене по московськи та по жидівськи цвірінькають, а нашої мови чорт ма! Питаю якогось то пана, що це за місто, чи часом я не помилився і не до Москви дістався. «Ні, каже, це товарищу не Москва, а Київ, — і знаходиться він в Українській Соція-

лістичній Республіці». А чому ж — питаю — республіка то українська, а мова кацапська? Пан тільки на мене подивився та як від мене пустить, — начебо, ну, татарина в степу побачив... Довго я по Києву блукав та всіх про мого Остапа розпитував. Але даремно. Одні кажуть в ДПУ, запитати треба, другі — що наколи Остап справжній козак був — то зараз напевно на еміграції знаходиться... А деж питаю ця еміграція і що це за край такий буде? А люде тільки відмахуються та від мене втікають *прожогом*... Що, думаю, за чудасія... Спасибі, один пан не такий боязкий був і казав, що або до Польщі, або до Чехів прямувати треба — та ще порадив про оцю саму еміграцію тут не балакати — «бо, каже, за таке питання ти, батьку, зараз до кумової хати дістанешся, хай тільки ДПУ почує»... Що Остап робивби у ляхів, думаю, а пійти пішов: може у в'язниці сидить — то рятувати треба...

Польща: Ось і до Варшави добрався... Така сама, як і була. Ляхи поміж собою сваряться, у соймі «не дозволяю» кричать, православні церкви зачинають та костели з них роблять, жидам все на відкуп віддають та й самі поляки всі очіковили...

Зустрінув земляка і зрадів... Питаю чи за Остапа він що не чув... «А це, каже, у похідній канцелярії пана отамана запитати треба, а я мов міністр і такими справами не займаюся»... Ось це, думаю, штука рія... Силу велику мабуть козаки мають, коли ціла похідна канцелярія отамана в Варшаві знаходиться... Пійду скоріш шукати, бо може якого старого кошового зустріну — а той вже напевно про Остапа знає... Приходжу до цієї канцелярії та й помилився — не в ті двері понав... Дивлюся — якась хвигура на канапі лежить, люльку смоче та горілку запивав. Ось, міркую, то є справжній козарлюга. А хвигура, як побачила мене, так як ускочить... «Ти, каже, такий сякий чому без докладу влазиш, мою високу персону турбуєш та важними державними справами мені займатися перешкоджаєш»... Бачу... Андрій... Андрій... А ти, кажу, вражий сину, батька рідного вже пізнати не можеш. Не дарма я тебе, вражого сина, вбив... «А то, каже, і не вбив... Я ще описля і «мировим судею» був та присуди «по наказу его імператорського величства» виносив а тепер вже й сам на каау — бо отаман війська українського... а не аби який я тепер то-

Ідеологін польонофілін.

бі». От, кажу, це, синку, добре... значить батьківська наука допомогла. Ходімо разом ляхів бити та Остапа шукати... Як він визвіриться на мене... «Прошу бардао, каже, в моїй присутності наших дорогих союзників не ображувати, а що до Остапа — то з таким соборником нам нема про що й балакати»... Велика авантура була. Забив би ще раз вражого сина — тільки польські посіпаки перешкодили. Махнув я рукою та й до чехів помандрував... Козак в Празі один Микита є, що дуже до мого Остапа подібний...

— 0 —

„Репях“.

«Репях» — чіпляється до всього видатного, шкідливого, смішного, що є в політичній і громадській житті України та іншого світу.

«Репях» — виходить тимчасом, до евакуації комуні з Києва, в Празі.

«Репях» — спромогатиметься виходити щомісяця, але може перескочити, або недоскочити.

«Репях» — постачають матеріалом всі українські громадяне; одні фотографують — другі позують.

Сміх є запорукою здоров'я.

Сміх є ліпшою зброєю проти всього шкідливого і злого.

Купуй, читай, розповсюджуй «Репях»!

Надіслані праці гоноруються всі: Вдалі редакцією «Репяха», а невдалі московським Держбанком та П. К. О.

Матеріяли всі містяться: або в журналі, або в коші.

Хлопці!

Чи є порох в порохівницях?

Чи не вмер ще козацький гумор?

Матеріяли: вірші, жарти, малюнки, оповідання надсилати:

Praha-Smichov, pošt. schránka 37.

Редакція — «Репях».

Коли ти не «хлібоїд»...

Коли ти не «ікроїд»...

Купуй, читай, поширюй

«Розбудову Нації»...

Спортівці! Молодь!

Перебіг боксерського матчу чемпіона Репрезентанцини П. Аліва та чемпіона Проводистів П. Еленського

читайте

в «Українському Голосі» з Перемішля...

— 0 —